

Γράφει ο **Κώστας Παπαδάκης**

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΘΟΔΩΡΕ

Η θλίψη για τον θάνατο του **Θόδωρου Καραγιαννίδη** δεν περιορίζεται στον χώρο όσων πέρασαν από τις γραμμές της ΚΝΕ, γιατί η εκτίμηση και απήχηση του ξεπέρασε την οργάνωσή του.

Για μας τους “αριστεριστές” των Αριστερών Συσπειρώσεων Φοιτητών της δεκαετίας 1980 ο Θόδωρος ήταν ο πρώτος συνδικαλιστής της “Πανσπουδαστικής” που δεν μας αντιμετώπισε ως χαφιέδες και προβοκάτορες, όπως πάγια αντιμετώπιζε η ΚΝΕ τον χώρο της επαναστατικής αριστεράς από την περίοδο της Πανσπουδαστικής ν. 8 και σε όλη τη μεταπολίτευση, αλλά με πολιτικά επιχειρήματα και ουσιαστική αντιπαράθεση.

Στα Πανσπουδαστικά συνέδρια της Ε.Φ.Ε.Ε. το 1984 και το 1986 κυριάρχησε. Ο αγκιτατόρικός, καθόλου κουλτουριάρικος και δήθεν, κατανοητός, λαϊκός και απλός λόγος του δονούσε το αμφιθέατρο της Πολυτεχνειούπολης στου Ζωγράφου, που γέμιζε ασφυκτικά στην προσμονή κάθε ομιλίας του και ακολουθούσε πάντα χαμός από χειροκροτήματα και συνθήματα. Αυτό δεν τον εμπόδιζε να έρχεται στα τραπεζάκια μας, να μας κερνάει από τα φαγητά τους και να κουβεντιάζει απλά μαζί μας τα “ζητήματα της περιόδου”.

Ήταν αυθεντικά αριστερός και για αυτό δεν καβάλησε ποτέ το καλάμι και οι φιλοδοξίες του υπολείπονταν πολύ της αξίας του.

Επί των ημερών του η σπουδάζουσα της ΚΝΕ άρχισε να απαγκιστρώνεται από την προσκόλληση στις “δυνάμεις της αλλαγής”, που την είχαν οδηγήσει στην άκριτη στήριξη της Πασοκικής πολιτικής στα Πανεπιστήμια και όχι μόνο και το ξεπούλημα όλων των φοιτητικών αγώνων ενάντια στα εξάμηνα και την εντατικοποίηση με το ν. 1268/1982.

Ενώ οι μόνιμοι και σκληροί τραμπουκισμοί της Κ.Ν.Ε. ενάντια στον χώρο αυτό, που λίγο

έλειψε να είχαν στοιχίσει ακόμα και νεκρούς στο Χημείο, στις 3/1/1980 μέσα στις καταλήψεις ενάντια στον ν. 815/1978, άρχισαν να εκλείπουν.

Ο Θόδωρος προσέβλεπε στην συμμαχία των αριστερών παρατάξεων που είχαν οριακά την πλειοψηφία στο Κ.Σ. της Ε.Φ.Ε.Ε. με 11 στις 21 έδρες αθροιστικά και το 1984 και το 1986 (Π.Σ.Κ. 7 + Δ.Α.Δ.Ε. 3 + Α.Σ.Φ. 1) και την υπηρέτησε, ιδίως μετά το 1985, που η πολιτική του ΠΑΣΟΚ απέβαλε και τα προσχήματα.

Οσο και αν η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. προσπαθούσε να εγκλωβίσει την αντιπαράθεση των Κνιτών προς το ΠΑΣΟΚ σε δευτερεύοντα ζητήματα εσωτερικής συσπείρωσης (π.χ. η καμπάνια για το περίφημο πρόστιμο στον Ριζοσπάστη το 1986 επειδή παραβίασε την εισοδηματική πολιτική), η αντίθεση έπαιρνε συνολικότερες διαστάσεις. Η σπουδάζουσα της ΚΝΕ ήταν ένα καζάνι που στα τέλη της δεκαετίας 1980 έβραζε, ριζοσπαστικοποιούνταν, υπό την αναμφισβήτητη επιρροή και του δικού μας χώρου, αναζητούσε τη σύγκρουση και την ανατροπή και δεν πειθαρχούσε στις επίσημες γραμμές.

Την ώρα που Φλωράκης και Κύρκος ετοίμαζαν το 1989, μαζική συγκέντρωση φοιτητικής διαμαρτυρίας έσπαγε την απαγόρευση που είχε επιβληθεί από την κυβέρνηση Α. Παπανδρέου με τη συναίνεσή τους λόγω της επίσκεψης του Πατριάρχη, και έξω από το Προεδρικό Μέγαρο φώναζε “εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία”. Ο Θόδωρος ήταν εκεί.

Οπως και το 1989 μπροστάρης ανάμεσα σε κείνους που “δεν υπάκουσαν”.

Το σύνολο σχεδόν των μελών της ΚΝΕ αποδοκίμασε τη συγκυβέρνηση Τζανετάκη, αποχώρησε από το ΚΚΕ και συνέβαλε μαζί με τις Α.Σ.Φ. στην ανασύνθεση του αντικαπιταλιστικού φοιτητικού χώρου με τη δημιουργία των Ε.Α.Α.Κ., μοναδικού πυλώνα αντίστασης όλα αυτά τα χρόνια στη συντηρητικοποίηση και πειθάρχιση των Α.Ε.Ι., που δυστυχώς τον καιρό αυτό τραμπουκίζονται και υπονομεύονται τόσο από την αιώνια Κ.Ν.Ε., όσο και από επίδοξους ανόητους μιμητές της. Και μετά ο Θόδωρος συνέχισε με το Ν.Α.Ρ.

Δεν πήρε, ούτε ζήτησε κανένα πολιτικό η προσωπικό αντάλλαγμα για την προσφορά του στο κίνημα. Και τα προβλήματα υγείας δεν του επέτρεψαν να έχει την πρωταγωνιστική θέση που αντιστοιχούσε στο φοιτητικό του παρελθόν της δεκαετίας 1980. Αλλά η πολιτική του σφραγίδα στην αντικαπιταλιστική αριστερά παραμένει ανεξίτηλη γιατί δεν χαράχθηκε σε κανένα απαρτά αλλά μέσα από την καρδιά του, και αυτή είναι που τον εγκατέστησε αμετάκλητα στις καρδιές όλων μας.

Καλό ταξίδι Θόδωρε.
Αθήνα, 22/4/2017
Κώστας Παπαδάκης